

MĚSTO V OBLACÍCH

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Pak se zvedl vítr, studený a ostrý poryv, který Lewenhartovi vyrazil dech z plic a zásobovače strhl z hlavy kapuci. Rudé vlasy spletené do copu jako by ve světle mužovy lucerny hořely.

Gretel.

Žena na okamžik ztuhla, pak si kapuci znovu nasadila a utáhla. Naklonila se k muži, chvíli spolu mluvili, potom oba pobídlí koně a zmizeli ve tmě.

Byli dávno pryč, když se Lewenhart konečně pohnul, ztuhlý, jako by ve výklenku strávil hodiny. Pistoli, kterou celou dobu svíral, rozechvěle schoval do pouzdra. Kapesníkem si z obličeje otřel Schmidtovu krev a zvedl a zapnul límeček kabátu, aby si ránu na krku stáhl o něco víc. Myslel na to, co všechno najdou zásobovači u mrtvého Amalrika. Odznak? Ten je okamžitě zavede ke Ztrátám.

Vzpomněl si na příliš mladého Malgera, který na služebně zůstal.

Když schovával zkrvavený kapesník do kabátu, zavadil o kompas. Vytáhl ho, otevřel a ve tmě se pokusil rozeznat, kam jeho střelka ukazuje.

Poskakovala sem a tam, točila se, zastavovala a znovu se rozbíhala po směrové růžici.

Lewenhartovi se z toho pohledu stáhl žaludek.

Uvědomil si, že bez Amalrika o magnetickém poli stroje a jeho působení nic neví. Vrávoravě se vydal ulicí, pokoušel se kontrolovat kompas a svoje okolí současně, pátral po sebemenším zvuku, který by napovídal, že zásobovači jeho hledání nevzdali – a přitom se nedokázal soustředit, rozbolavělou hlavou mu vířily myšlenky, nesmyslné a obludné. Nutil se nemyslet na Amalrika, na Schmidta, na Gretel, ale jejich tváře znovu a znovu vystupovaly ze tmy před ním. Věděl, že je musí vytěsnit, aspoň na chvíli, protože jinak by ho strašlivost toho všeho ochromila.

Zvedl hlavu od kompasu a uvědomil si, že to místo zná. I když si nevybavoval podrobnosti, tudy šel v noci po rozhovoru s císařem...

Rozechvěle schoval kompas do kapsy a vydal se ulicí. Netušil, kde jsou Werner s Anneliese, ani jak moc se vzdálil ochrannému pásmu plnému stráží a ochranky konstrukce.

Až pocít, že ho někdo nebo něco sleduje, ho donutil zastavit se.

Otočil hlavu.

Na opačné straně ulice stál sklad.

Lewenhardt si vzpomněl, že se před ním zastavil i tu noc. Tehdy vydechl a dech se mu ve vzduchu srazil v páru – i teď cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz, za který nemohl strach ani vyčerpání. I když studený vítr nepolevoval, zima kolem skladu jako by byla mnohem větší. A Lewenhardt si zničehonic, náhle a jasně vybavil, co si podle Wenera Malgerova ztracená sestra zapsala do deníku – že v blízkosti toho stroje přestává střelka kompasu ukazovat na sever a že ten stroj vypadá jako propast, ze které sálá mráz.

Vydal se na druhou stranu ulice a s každým krokem se do něj chlad zakusoval víc a víc. Možná se pletl, ale pocít, že se dívá do otevřeného chřtánu neznámého zvířete, obrovského a strašného, sílil. I když byl sklad už od pohledu opuštěný, vrata byla bytelná a zamčená na závoru. Lewenhardt s ní chvíli lomcoval, potom pokračoval podél budovy a míjel zabedněná okna, dokud nenašel jedno, ve kterém byla mezi prkny škvíra dostatečně velká, aby do ní vsunul prsty. Cítil, jak mu kravata vlhne další a další krví, ale zatnul zuby, a i když ho všechno bolelo a do očí mu stékal pot, povedlo se mu prkna vylomit. Loktem pak rozbil sklo, na okamžik

strnul a čekal, jestli hluk neupoutal něčí pozornost – ale v téhle části města, přilepené k druhému ochrannému pásmu konstrukce, lidé buď nežili, nebo nevycházeli ven, když v noci uslyšeli podezřelé zvuky –, potom očistil rám okna rukávem kabátu.

A protáhl se dovnitř.

Vzduch ve skladu byl ledový. Lewenhart cítil, jak se mu ježí vlasy, zima mu spalovala plíce a zažírala se pod nehty. Poslepu se vydal budovou, rozeznával jen temné obrysy dávno zapomenutého harampádí. Převrácené police, balíky na zemi prožrané hlodavci, hromady starých hadrů, shnilá prkna potažená vrstvou jinovatky. Proplétal se mezi všemi těmi věcmi s jednou rukou nataženou před sebou a druhou přitisknutou na ústa, procházel z jedné místnosti do druhé...

A pak to uviděl.

Nebo možná spíš uslyšel. Hučení na samé hranici slyšitelnosti. V první chvíli si nebyl jistý, jestli se mu jen nezdá. V první chvíli si nebyl jistý, jestli se mu to celé jenom nezdá.

Skoro nezmatelný zvuk vycházel ze stroje, který zabíral většinu poslední místnosti; okna neměla, teplota v ní byla hluboko pod nulou. Lewenhart ke stroji došel a snažil se

z něj ve tmě rozpoznat co nejvíc. Svou nepochopitelností a jinakostí mu na moment připomněl konstrukce, i když se jim jinak nepodobal – tvořily ho dvoumetrové kovové prstence pokryté změtí drátů, cívkami a ventilátory. To tiché hučení možná vycházelo z nich a z představy, že je stroj zapnutý, se Lewenhartovi sevřelo srdce. Najednou měl pocit, že nedokáže udělat už ani krok, a současně že se po něm kabely natahují a pokoušejí se ho přitáhnout blíž. Vzpomněl si na povídačku o vynálezci, který i po smrti stroj objímá – ale pak se vzpamatoval.

„Sakra,“ odplivl si do prachu na podlaze a otočil se k odchodu.

V tu chvíli sproti němu vyrazil muž v šedém. Lewenhart před ránou uhnul a vrhl se stranou. Bokem narazil do kovové police; rozhoupala se, na zem z ní se žuchnutím cosi spadlo.

Strnul a zadržel dech.

Nastalo ticho.

Rozvířený prach si pomalu posedal zpátky.

„Není to osobní, vrchní vyšetřovateli,“ promluvil útočník a do tmy něco zabzučelo – Lewenharta napadlo, že ten zvuk vydal stroj, ale pak si uvědomil, že se ozval ze strany, kde

stál zásobovač. „Ale nemůžeme vás nechat mluvit o tom, co jste viděl.“

Sekundu před tím, než zásobovač stiskl spoušť pistole, Lewenhart vyrazil k východu. Střela se zaryla do zdi jen kousek od jeho hlavy. V běhu sáhl Lewenhart pro vlastní pistoli, do něčeho při tom vrazil a prokousl si jazyk. Zášleh bolesti a pusa plná krve – zpomalil a druhá rána ho zasáhla do boku. Tentokrát se kousl do jazyka, jen aby zadusil křik. Naslepo za sebe vypálil, jedna střela se odrazila od čehosi kovového, další skončily ve zdech. Z rozbitého okna už k nim dopadalo slabé světlo venkovní lampy – muž s přeraženým nosem se zastavil a strhl si z hlavy něco, co připomínalo čelenku s malým dalekohledem, pak obešel převrácenou polici a znovu zvedl ruku se zbraní. Lewenhart zmáčkl spoušť jako první...

Nic se nestalo.

Ještě jednou, ale zbraň nevystřelila ani tentokrát.

Zásobovače to překvapilo možná ještě víc než Lewenharta, sekundu se na sebe dívali, pak se Lewenhart vrhl za hromadu krabic – další rány ho těsně minuly – a proskočil oknem na ulici.

Nedopadl tak dobře, jak chtěl. V rameni mu křuplo a zaseknutá pistole vyklouzla z ruky. Překulil se a vyšvihl na nohy, ústí hlavně zásobovačovy podivné zbraně bylo nanejednou nesmírně blízko. Srdce Lewenhartovi divoce bušilo, v pořezaném krku mu tepalo.

Popadl mužovu pistoli pravou rukou a vychýlil ji od sebe. Když zásobovač vystřelil, byl už Lewenhardt mimo směr střely, přidal levou ruku a vší silou kopl protivníka do rozkroku. Když se muž zlomil, Lewenhardt mu pistoli vytrhl, a aniž by se z ní pokoušel střílet, několikrát s ní zásobovače uhodil do obličeje. V mužově nose utěšeně prasklo, snažil se krýt, ale Lewenhardt přidal ještě několik ran, než pistoli vší silou hodil do tmy rozbitého okna skladu.

Zásobovač vyplivl dlouhý provazec krvavých slin a otřel si pusou rukávem. „Už tě hledají, ty politická kurvo. Za pár minut sem někdo přijde...“

„Doufám, že přijdou všichni, zmrde,“ řekl Lewenhardt, vytrhl z pouzdra signální pistoli a vystřelil k nočnímu nebi světlici.

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Kristýna Sněgoňová **Město v oblacích**

Ilustrace na obálce
a grafická úprava obálky Žaneta Kortusová.

Mapu nakreslila Žaneta Kortusová.

Edice Fantastická Epoque.

Edici řídí Pavlína Kajnarová a Leoš Kyša.

Redakce Judith Random.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1,

v roce 2020 jako svou 760. publikaci.

První vydání, 552 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás: v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**, e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**, písemně na adrese: **Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 - Staré Město**, nebo telefonicky na čísle: **224 810 353**.

---

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha